

کروکودیل‌های باستانی

محققان دانشگاه میسوری موفق به کشف گونه جدیدی از کروکودیل‌های ماقبل تاریخ شدند.

جام جم آنلاین: محققان دانشگاه میسوری موفق به کشف گونه جدیدی از کروکودیل‌های ماقبل تاریخ شدند. مخلوقات منقرض شده‌ای که به خاطر پوست بسیار کلفت روی سرشان به شیلدکروک معروف بوده و اجداد کروکودیل‌های امروزی محسوب می‌شوند.

این یافته‌ها اطلاعات بیشتری در مورد تکامل کروکودیل‌ها و یافتن راه‌هایی برای محافظت از محیط زندگی این‌گونه‌ها و جلوگیری از انقراض آنها در اختیار دانشمندان قرار می‌دهد.

اجیسوچوس ویتمری یا همان شیلدکروک اولین اجداد کروکودیل‌های امروزی هستند که اخیراً نمونه‌ای از آنها در آفریقا پیدا شده است.

با مطالعه روی این نمونه، محققان به این نتیجه رسیده‌اند که تنوع اجداد کروکودیل‌ها بسیار بیشتر از آن چیزی است که پیش از این تصور می‌شد.

شیلدکروک جدیدترین گونه کروکودیل کشف شده مربوط به اواخر دوران کرتاسه است. این دوره بخشی از دوران مزوزوئیک است که به عنوان عصر دایناسورها شناخته می‌شود.

با این حال اکتشافات بسیار زیاد گونه‌های کروکودیل اخیراً باعث شده بعضی دانشمندان به این دوران عصر کروکودیل‌ها اطلاق کنند.

کیسی هالیدی، متخصص آناتومی (کالبدشناسی) دانشگاه میسوری با مطالعه نمونه فسیلی جمجمه‌ای که چند سال قبل در مراکش یافت شد و در موزه سلطنتی آنتاریو در تورنتو کانادا نگهداری می‌شد موفق به کشف شیلدکروک شد.

هالیدی با تجزیه و تحلیل اثر رگ‌های خونی روی استخوان به این نتیجه رسید که این تمساح دارای ساختار مخصوصی شبیه سپر روی سرش بوده است.

برجستگی‌ها و فرورفتگی‌های روی استخوان نشان می‌داد رگ‌ها خون را به برجستگی مدور پوستی که تاکنون در هیچ نوع تمساحی دیده نشده بود، تحویل می‌دادند. او معتقد است تمساح از این پوشش برای جلب جفت، ترساندن دشمنان و احتمالاً تنظیم‌کننده حرارتی برای کنترل دمای سرش استفاده می‌کرده است.

با مقایسه جمجمه شیلدکروک و شکل استخوان‌های مختلف بدن او با دیگر تمساح‌ها مشخص شد این‌گونه جدید دارای جمجمه مسطح‌تری در مقایسه با گونه‌های شناخته شده کروکودیل‌ها بوده است.

با توجه به این اطلاعات بعید به نظر می‌رسد شیلدکروک نزاعی با دایناسورهای زمان خودش داشته باشد، چون از آرواره‌های نازکش فقط برای گرفتن ماهی‌ها استفاده می‌کرده است.

محققان معتقدند شیلدکروک از صورت دراز و کشیده خود به عنوان تله ماهی استفاده می‌کرده است. احتمالاً او با دراز کشیدن و قرار دادن دهانش در آب صبر می‌کرده تا ماهی بدون شک کردن به تله به او نزدیک شود.

پس از این‌که ماهی به اندازه کافی به تله نزدیک می‌شده شیلدکروک بسادگی دهانش را می‌بسته و بدون هیچ زحمتی ماهی را می‌بلعید، بنابراین نیازی به داشتن آرواره‌های قوی نداشته است.

متخصصان معمولاً از اندازه جمجمه و مغز جانوران برای تخمین اندازه کل بدن جانور استفاده می‌کنند. با بررسی جمجمه و دیگر پارامترها به نظر می‌رسد اندازه سر شیلدکروک 1.5 متر و طول بدنش نزدیک به 9.5 متر بوده است، البته به دلیل این‌که اندازه جمجمه شیلدکروک در مقایسه با کروکودیل‌های امروزی بسیار بزرگ‌تر است برآورد طول بدن او سخت است.

با این که شیلدکروک حدود 90 میلیون سال قبل می‌زیسته، اما هالیدی معتقد است با استفاده از اطلاعات به دست آمده از شیلدکروک می‌توان درک بهتری از تمساح‌های امروزی داشت. کروکودیل‌های امروزی در دلتاها و دهانه رودهای بزرگ زندگی می‌کنند، محیط‌هایی که بشدت تحت‌تاثیر فعالیت‌های انسانی قرار دارند.

با اطلاع از چگونگی انقراض اجداد این دایناسورها می‌توان دریافت چگونه از اکوسیستم‌های حیاتی مورد نیاز تمساح‌های امروزی حفاظت و حراست کنیم.

sciencedaily - مترجم: آتنا حسن‌آبادی